

VINT-I-CINC ANYS, FESTEJATS A MADRID

La cançó els ha units

Dimecres passat, a Madrid, en un acte organitzat per la Generalitat de Catalunya, que comptà amb la participació dels governs illenc i valencià, la cançó commemorà vint-i-cinc anys.

J. Castelló

Raimon, Maria del Mar i Llach: part de la cançó, a Madrid.

Es presentava difícil, ben difícil, unir en un mateix acte representants de les Generalitats de Catalunya i el País Valencià i del govern de les Illes. Però va ser possible. La màgia de Francesc Sanuy, «ambaixador» català a Madrid, el carisma amb què sap envoltar els actes que promou, juntament amb la presència de Raimon, Lluís Llach i Maria del Mar Bonet, van fer realitat la idea. Amb una petita nota discordant: Cebrià Ciscar, conseller de la Generalitat valenciana, argüí raons de treball i delegà en Emili Soler, director general de Cultura, que, malgrat algun recel «diferenciador» inicial, acabà acceptant la filosofia unitarista que feia possible l'acte. Ningú, mai, en la cançó, ni en els més pitjors moments, ha buscat l'especifitat cantonal.

Així, dimecres, dia deu, de primer en un dinar-taula redona i, després, en una presentació oficial a l'hotel Palace, Joaquim Ferrer, Francesc Gi-

let i Emili Soler, van parlar, no només de cançó, sinó de temes comuns, poc «conflictius», justificats per una cultura que coincideix en tantes coses com l'interlocutor vulga. Els salons del restaurant Jockey, de Madrid, van ser testimonis de pre-converses de contactes que podrien culminar, per exemple, amb la participació de la Generalitat de Catalunya en la presentació de l'exposició del Misteri d'Elx a Barcelona o en la interpretació del Cant de la Sibila —a càrrec de Maria del Mar Bonet— a la Catedral de València.

Resulta curiós que aquestes coses s'hagen de tractar en terreny de ningú —*tierra de nadie*, en aquest cas—, i que el territori neutral haja estat, precisament, la capital de l'estat. Els periodistes de la Villa i Corte es van sorprendre del to col·loquialment enfrontat entre cantautors i polítics, pels ponts i les punxes que cadascú es llançava, indistintament i cordial, amb qui li havia tocat davant. Els va semblar rar, això de rentar plats perifèrics a ca l'amo i senyor central.

Com a convidats i supervivents de tot allò que van representar els Setze

Jutges la tria n'ofereí un grup de ben representatiu: Maria del Mar, Raimon i Llach. La tornada que els aplegà: la crítica. Mentre Maria del Mar protestava davant el titular de Cultura illenc de com aquest executiu s'està de la cançó, popular o no, i del músic que la toca, Raimon s'identificà amb aquell mort que protestava per haver estat colgat viu, mentre que un empleat del cementeri, sol·lícit, enllestia el treball tot sospirant: «¿Viu? No home, no, mal enterrat».

La queixa va anar, també, cap a la crítica musical, que ha identificat cançó amb moviment polític i no amb un cos estructurat i dinàmic. «Ningú no critica els nostres treballs com a tals, sinó des de la militància o la displicència», puntejava, insistentment, Raimon.

Josep Maria Espinàs, que resseguí nota a nota tota la seua trajectòria en els Setze Jutges, i la introducció dels nous cantants, que, amb el temps, esdevindrien professionals, recordà tots aquells que van prendre el grup com una universitat —terme encunyat per Lluís Llach— i comparà aquelles primeres dificultats amb les actuals. I dos temes més, transcendents. Com fer-s'ho perquè els novíssims, els joves, trenquen els esquemes de les multinacionals del disc i puguen gravar i començar, i com anul·lar aquest problema, en part, amb la creació d'un segell que podria estar promogut pels tres governs.

Al vespre, al Palace de Madrid, presentació oficial del recordatori. Els assistents van poder veure reproduïda una part de la pel·lícula en l'es-

pecial que EL TEMPS edità la setmana passada. Les opinions que s'hi reprodueixen duren, o haurien de dur-ne. Polítics i cantautors en castellà van ser-ne els testimonis. Maria

Ostiz, Massiel, Joaquín Sabina, Labordeta... assentien davant les eixides de Raimon, que no eren broma. Els seus problemes, però, van per un altre camí. □

A VALÈNCIA, EL PREMI ENRIC VALOR

Mestres i dibuixants

Dissabte passat, es van lliurar a València els Premis de la Federació d'Entitats Culturals: «Enric Valor», de narrativa infantil; «Xavier Romeu», de monografies d'ensenyament, i «Camacuc», d'història. Amb més participació que mai.

Marta Castells

La narració *Els contes d'un dia*, dels mestres Josep Vicent Rodrigo i Miquel Mortes i Barber, ha estat la guanyadora de la sisena edició dels premis Enric Valor de Narrativa Infantil, que donà el passat dissabte 13 de desembre la Federació d'Entitats Culturals del País Valencià, durant un sopar al Monestir del Puig de Santa Maria. En el mateix acte, aquesta entitat concedí també els premis Camacuc, d'història gràfica, i Xavier Romeu, de monografies per a l'ensenyament.

El premi Camacuc, que arribava enguany a la tercera edició, fou per al jove dibuixant David Roselló, per la seua obra *Imaginar Alfamón*, que serà publicada properament en la revista Camacuc. Jordi Soler i Camardons, amb el treball titulat *Sociolingüística per a joves*, es féu amb el premi Xavier Romeu, que, a l'igual que la narració guanyadora de l'Enric Va-

lor, serà editat per la Federació. Aquesta era la segona edició del premi de monografies per a l'ensenyament, que guanyà l'any passat Salvador Balcells, amb el seu llibre *Energia i Societat. Una perspectiva catalana*.

Formaven el jurat del premi Enric Valor el dibuixant i editor Manel Grannell, el filòleg Vicent Simbor, la mestra Xelo Zaragoza, la periodista Fúlvica Nicolàs i Vicent Pardo, autor de la narració premiada l'any 1985, *Fiuuuuuu*. Bertomeu Ferrando, Santi Pasqual, Pau Marqués i Marc Caballero integraren el jurat del premi Camacuc, i Salvador Barcells, Enric Alcorissa, Adela Costa, Josep Guia i Xavier Borràs, decidiren el guanyador del Xavier Romeu. El nombre d'originals presentats enguany als diversos premis, molt superior al d'anys anteriors, fou de vint-i-nou per al premi Enric Valor, seixanta al Camacuc, i dos al Xavier Romeu, procedents de diversos punts de tot l'àmbit lingüístic català. □

Els Mites. El millor regal.

Una col·lecció que posa a l'abast del jove lector tot el món apassionant dels orígens de la civilització, a través dels mites més cèlebres.

Editorial **BARCANOVA**